MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

Secret

CARACTERUL ȘTIINȚIFIC

AL ACTIVITĂȚII DE SECURITATE DESFĂȘURATE PENTRU CUNOAȘTEREA, PREVENIREA ȘI CONTRACARAREA ORICĂROR ACȚIUNI OSTILE, A FAPTELOR ȘI FENOMENELOR CARE POT GENERA SAU FAVORIZA COMITEREA DE INFRACȚIUNI ÎMPOTRIVA SECURITĂȚII STATULUI

C.I.D. — EDITORIAL

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂŢII STATULUI

SECRET

Nr. 900

CARACTERUL ŞTIINŢIFIC

AL ACTIVITĂŢII DE SECURITATE DESFĂŞURATE PENTRU CUNOAŞTEREA, PREVENIREA ŞI CONTRACARAREA ORICĂROR ACŢIUNI OSTILE, A FAPTELOR ŞI FENOMENELOR CARE POT GENERA SAU FAVORIZA COMITEREA DE INFRACŢIUNI ÎMPOTRIVA SECURITĂŢII STATULUI

C.I.D. – EDITORIAL
1989

Lucrarea a fost elaborată în cadrul Școlii militare pentru perfecționarea cadrelor de securitate Grădiștea de un colectiv de autori coordonat de: general-locotenent NICOLAE PLEȘIȚA

Redactor: lt. col. Păuna Ana
Tehnoredactor: plut. maj. Cârstoiu Dan

Comanda nr. D/037444 Dat la cules: 20.12.1988
R.M. 06 Bun de tipar: 28.03.1989
Lucrarea conține 52 pag.

„Drumul parcurs de către organele de securitate este strîns legat de drumul parcurs de poporul nostru în construcția socialismului...

Munca de securitate trebuie să se bazeze pe o concepție clară, științifică, pe o însușire temeinică a cunoștințelor de specialitate... ea necesită pricepere, intuiție, îndrăzneală și o înaltă competență profesională".

NICOLAE CEAUȘESCU

Din cuvîntarea rostită la festivitatea consacrată celei de a XXV-a aniversări a organelor de securitate — octombrie 1973.

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

Prezenta lucrare, elaborată în anul cînd s-au împlinit 40 de ani de la făurirea organelor de securitate, își propune o deschidere mai largă în fundamentarea teoretică a conținutului muncii de securitate pe criterii riguros științifice — necesitate dictată de creșterea continuă a complexității sarcinilor și misiunilor încredințate, ce se cer a fi soluționate într-o concepție unitară, de cadre cu înaltă competență politică, profesională, juridică, prin mijloace și metode moderne, avînd la bază legi, principii, reguli, cerințe care guvernează amplul proces de transformări revoluționare în ansamblul construcției orînduirii socialiste din patria noastră.

Pornim de la ideea de a determina, la cadrele de securitate, preocupări constante pe linia formării și dezvoltării unei gîndiri profund științifice, care să stea la baza investigării și cercetării permanente a realităților operative, în funcție de care să acționeze prin cele mai ofensive și eficiente modalități și măsuri de soluționare, preponderent preventivă, a situațiilor și cazurilor cu care se confruntă.

Complexitatea problemelor a permis doar o tratare teoretică succintă, esențializată a conținutului științific al activității specifice, colectivele de cercetare științifică existente în cadrul unităților avînd sarcina să abordeze în mod organizat, unitar și detaliat multiplele laturi ale desfășurării muncii informativ-operative.

AUTORII

I.

Conducerea științifică a întregii societăți — cerință obiectivă a dezvoltării social-economice a României socialiste în etapa actuală

Analiza științifică a dezvoltării contemporane demonstrează că lumea traversează perioada unor transformări revoluționare, sociale și naționale, al căror sens principal îl constituie procesul istoric, legic, ireversibil al trecerii omenirii spre socialism — singura societate în măsură să înlăture inegalitatea și inechitatea socială, exploatarea și asuprirea maselor, să pună în slujba omului, a înfloririi personalității umane întreaga dezvoltare a forțelor de producție.

Fază distinctă, calitativ nouă în evoluția omenirii, societatea socialistă se constituie și se dezvoltă ca o realitate economică, socială și politică complexă, cu structuri și relații specifice, esențial deosebite de cele cunoscute în orînduirile anterioare, ca un sistem dinamic, cu funcționalitate, forțe motrice și legi proprii de dezvoltare.

Caracterizată printr-o serie de trăsături, legități și principii comune, edificarea socialismului se înfăptuiește, totodată, într-o mare diversitate de condiții concrete. Ea angajează variate structuri economice și sociale, niveluri și ritmuri diferite de dezvoltare, stadii diverse de maturizare a relațiilor de producție și sociale, forme și modalități proprii de organizare și conducere a societății, elemente specifice în evoluția vieții democratice și în experiența participativă a maselor.

Călăuzindu-se după principiile fundamentale ale socialismului științific și concluziile desprinse din analiza atentă a

fenomenelor și proceselor lumii contemporane, partidul nostru privește societatea socialistă ca o realitate economico-socială a cărei esență se definește în mod sintetic prin puterea politică a oamenilor muncii, prin statornicirea relațiilor de producție socialiste, desființarea claselor exploatatoare și a antagonismului social, prin promovarea principiilor socialiste de repartiție.

Sistemul politic socialist exprimă și consacră rolul conducător al clasei muncitoare în societate, alianța și strînsa ei conlucrare cu țărănimea, cu intelectualitatea și celelalte categorii de oameni ai muncii, unitatea social-politică a tuturor celor ce muncesc, fără deosebire de naționalitate, iar Partidul Comunist Român reprezintă forța politică dinamizatoare a societății, a energiilor creatoare ale poporului pe calea socialismului și comunismului.

Referindu-se la aceasta, secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, sublinia : *„Putem afirma cu îndreptățită mîndrie că partidul comuniștilor a demonstrat, prin întreaga sa activitate, că reprezintă centrul vital de la care iradiază lumina și căldura dătătoare de viață, conștiința cea mai înaintată a poporului nostru ... Este necesar să acționăm cu toată hotărîrea pentru creșterea tot mai puternică a rolului conducător al partidului în toate sectoarele de activitate ... Fiecare activist, fiecare membru de partid trebuie să acționeze cu întreaga răspundere pentru creșterea forței și întărirea unității partidului — garanția supremă a mersului înainte al patriei noastre ...“* *

În același timp, statul devine pentru prima oară în istoria țării noastre reprezentantul suprem al proprietarilor și producătorilor de tip socialist. În calitatea sa de exponent al puterii supreme a celor ce muncesc, de organizator al vieții întregului popor, statului democrației muncitorești-revoluționare îi revine răspunderea planificării, organizării și conducerii unitare, pe baza planului național unic de dezvoltare, a întregii activități economico-sociale. Puternica dezvoltare a forțelor de producție, amplificarea fără precedent a activității economico-sociale impun, ca o necesitate obiectivă, creșterea în continuare a rolului statului în dezvoltarea unitară, echilibrată și proporțională a societății, în progresul ei multilateral, pe calea înaintării spre comunism.

Dinamica societății socialiste este condiționată de dezvoltarea largă a învățămîntului, științei și culturii, de promovarea unui nou sistem de valori, în centrul cărora se află omul, umanismul revoluționar, principiile eticii și echității socialiste, de realizare a unei noi calități, superioare. Întreaga viață social-politică este caracterizată printr-un adînc proces de înnoire și omogenizare ideologică și valorică, întemeiate pe o nouă conștiință de sine a societății, conștiința socialistă, care îndeplinește un rol esențial în formarea omului nou, în accelerarea progresului multilateral al societății.

Experiența istorică a arătat că noua orînduire se constituie și se maturizează de-a-lungul unui șir de etape istorice distincte, ale căror număr, încărcătură de sarcini, obiective concrete și durată depind de condițiile istorice, economice, sociale, politice și naționale.

Ținînd seama de aceste considerente, *partidul nostru a fundamentat, cu contribuția decisivă a tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, conceptul de societate socialistă multilateral dezvoltată*, care se distanțează de viziunile lineare, pregnant cantitativiste, unilaterale asupra dezvoltării noii orînduiri, oferind gîndirii și practicii social-politice un orizont larg de angajare responsabilă și creație istorică novatoare. El contribuie astfel la concretizarea și îmbogățirea teoriei și practicii edificării socialismului și comunismului în raport cu realitățile țării noastre și exigențele epocii în care trăim și se impune ca un concept deosebit în mișcarea marilor idei, în dezbaterile și confruntările ce se desfășoară în legătură cu problemele cardinale ale dezvoltării economico-sociale contemporane.

Documentele de partid evidențiază amplul bilanț al marilor și profundelor schimbări revoluționare ce au avut loc în economia națională și structura socială, în gîndirea și modul de existență ale oamenilor, în întreaga fizionomie a societății românești, formulînd teze și concluzii teoretice de mare însemnătate pentru fiecare etapă istorică a procesului edificării noii societăți în țara noastră, referitoare la fenomenele economice și politice, la soluțiile revoluționare pe care acestea le impun.

Așa cum se subliniază în Tezele din aprilie 1988, în vederea asigurării dezvoltării construcției socialiste, *„... noi am por-*

* NICOLAE CEAUȘESCU — *Expunere la Ședința comună a Plenarei C.C. al P.C.R., organismelor democratice și organizațiilor de masă și obștești*, Scînteia din 29 noiembrie 1988, pag. 5, cap. X.

nit întotdeauna și pornim de la concepția revoluționară că socialismul, ca de altfel orice orînduire, își are legile sale obiective și se perfecționează continuu, corespunzător stadiului de dezvoltare. Am pornit de la concepția revoluționară că socialismul se înfăptuiește în mod diferit de la o țară la alta, într-o etapă sau alta a dezvoltării societății, că legile obiective și principiile socialismului științific se aplică diferențiat de fiecare partid la condițiile și realitățile concrete din țara respectivă". *

Transpunerea în practică a obiectivelor strategice stabilite de Programul partidului asigură o creștere puternică a forțelor de producție, dezvoltarea intensivă a industriei, agriculturii și celorlalte sectoare de activitate, realizarea unei noi calități a muncii și vieții, înfăptuirea noii revoluții agrare și trecerea României la un nou stadiu de dezvoltare economico-socială : cel de țară socialistă mediu dezvoltată. Totodată, acest document de importanță epocală evidențiază faptul că între treapta inferioară și cea superioară a comunismului nu există un zid despărțitor și nici contradicții antagoniste, între aceste două faze fiind o strînsă unitate dialectică.

În concepția Partidului Comunist Român, a secretarului său general, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, *știința și, alături de ea, în strînsă unitate dialectică, învățămîntul și cultura au un rol determinant în realizarea progresului economic și social, în ampla operă de făurire a noii societăți.*

În acest sens, documentele de partid evidențiază în mod pregnant necesitatea promovării pe scară largă a progresului tehnico-științific ca o condiție esențială pentru asigurarea unei reproducții lărgite de tip intensiv, pentru accentuarea laturilor calitative ale activității din toate sectoarele și realizarea unor ritmuri înalte de creștere a venitului național, ca bază a transformării României, pînă la sfîrșitul secolului, într-o țară socialistă multilateral dezvoltată.

Aprofundînd teza pe care a enunțat-o cu peste două decenii în urmă, potrivit căreia știința și învățămîntul constituie factori hotărîtori ai dezvoltării economico-sociale în condițiile

---

* NICOLAE CEAUȘESCU — *Expunere cu privire la unele probleme ale conducerii activității economico-sociale, ale muncii ideologice și politico-educative, precum și ale situației internaționale*, Ed. politică, Buc., 1988, pag. 35-36.

revoluției tehnico-științifice contemporane, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a evidențiat concluzia strategică a necesității înfăptuirii unui triplu și convergent proces revoluționar : *o nouă revoluție tehnico-științifică, o nouă revoluție agrară și o nouă revoluție în pregătirea și conștiința tuturor categoriilor sociale, ca temelie a înfăptuirii Programului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.*

„Programele de dezvoltare economico-sociale, perspectivele dezvoltării patriei noastre pînă în anul 2000, sublinia secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, în cuvîntarea la deschiderea noului an de învățămînt 1988/1989, *impun, ca o necesitate obiectivă, perfecționarea și ridicarea la un nivel tot mai înalt a învățămîntului, a cercetării științifice ... Trebuie să punem permanent la baza întregii noastre activități din toate sectoarele, cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, ale cunoașterii umane în general. Să desfășurăm întreaga noastră activitate pe baza concepției revoluționare, științifice despre lume și viață — materialismul dialectic și istoric, principiile socialismului științific*".

Noua revoluție tehnico-științifică reprezintă forma actuală de manifestare a procesului de profunde restructurări parcurs de știința și tehnologia contemporane în căutarea unor soluții viabile la problemele tot mai complexe ale progresului societății. Caracteristicile sale esențiale sînt : ritmul deosebit de alert al obținerii și aplicării rezultatelor cercetării ; aportul substanțial al acestora la progresul științei și tehnologiei ; gama tot mai largă a implicațiilor lor asupra cunoașterii și acțiunii umane ; forța crescîndă a impactului exercitat asupra întregii existențe a individului și a societății în ansamblu.

Conceptul de societate socialistă multilateral dezvoltată, fundamentat de secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, *integrează organic progresul științei și tehnicii în strategia generală de făurire a noii orînduiri*, de ridicare a României pe trepte superioare de dezvoltare economică și socială.

De pe pozițiile unei viziuni lucide, novatoare cu privire la necesitatea promovării largi a științei și tehnologiei moderne în toate sectoarele, la înscrierea țării noastre pe coordonatele revoluției tehnico-științifice contemporane, în anii care au

urmat Congresului al IX-lea al Partidului Comunist Român, au fost adoptate importante măsuri ce au determinat noul statut social și economic al cercetării științifice românești, cadrul său organizatoric, mecanismele de implementare a rezultatelor sale în producție, în întreaga viață a societății.

Succesele obținute în dezvoltarea științei și tehnologiei românești, amplificarea participării cercetării proprii la cooperarea internațională în acest domeniu au la bază strategia unitară și de largă perspectivă fundamentată de partidul nostru, de secretarul său general, în vederea afirmării cu putere a noii revoluții tehnico-științifice în toate sectoarele de muncă. Obiectivele și direcțiile de bază ale acestei strategii sînt concretizate în programele de cercetare științifică, dezvoltare tehnologică și introducere a progresului tehnic în toate domeniile de activitate.

Documentele programatice ale partidului situează știința și tehnologia avansate la baza întregului proces al dezvoltării economice intensive, subliniind interdependența esențială dintre promovarea largă a progresului tehnic și creșterea tot mai accentuată a eficienței economice.

Una din sarcinile principale o reprezintă intensificarea puternică a cercetării științifice și dezvoltării tehnologiei, accelerarea introducerii progresului tehnic, creșterea aportului acestuia la modernizarea economiei, la sporirea eficienței întregii activități economico-sociale.

Așa cum se sublinia în cuvîntarea tovarășei academician doctor inginer Elena Ceaușescu la deschiderea lucrărilor celui de-al III-lea Congres național al chimiei — *„un rol de importanță deosebită în dezvoltarea economico-socială au avut știința, învățămîntul, care, în anii socialismului, au cunoscut o puternică dezvoltare și au avut o contribuție determinantă în realizarea planurilor și programelor de dezvoltare economico-socială. Realizările pe care le-am obținut nu ar fi putut fi înfăptuite fără dezvoltarea puternică a învățămîntului, a cercetării științifice în patria noastră“.*

Obiectivele de cercetare-dezvoltare sînt fundamentate în concordanță cu cerințele prioritare ale dezvoltării de tip intensiv, ele vizînd obținerea fondului de soluții tehnico-științifice capabile să susțină mutațiile impuse în însăși esența noului tip de dezvoltare, caracteristic economiei românești în

actuala etapă. În acest sens, documentele partidului prevăd finalizarea efortului propriu de cercetare prin efectele de ordin calitativ, constînd în creșterea mai rapidă a productivității muncii, în ridicarea nivelului tehnic și calitativ, a competitivității produselor, perfecționarea tehnologiilor de fabricație prin automatizare, electronizare, robotizare, cibernetizare, valorificarea superioară, complexă a resurselor, dezvoltarea mai puternică a bazei de materii prime și energetice, reducerea consumurilor specifice și a costurilor de producție.

Noua revoluție tehnico-științifică presupune și, totodată, determină perfecționarea continuă a pregătirii profesionale, înnoirea profundă a modului de a gîndi și acționa, formarea unui nou tip de muncitor, capabil nu numai să mînuiască tehnica, dar și să o perfecționeze continuu, să aibă rolul hotărîtor în ridicarea calității și nivelului tehnic al producției, în dezvoltarea generală a patriei.

În legătură cu această problemă, secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, arată că : *„Înfăptuirea prevederilor actualului cincinal este posibilă numai pe baza celor mai noi cuceriri ale științei, a angajării ferme a întregii activități de cercetare în realizarea acestor obiective. În mod corespunzător, trebuie să împletim ferm cercetarea cu învățămîntul, cu producția, să legăm mai strîns întreaga cercetare de cerințele practice ale producției, de soluționarea problemelor care apar zi de zi“.* *

I. 1. Organele de securitate — aparat specializat al puterii oamenilor muncii, al partidului și statului

Întregul proces de transformări revoluționare început o dată cu revoluția de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, declanșată la 23 August 1944, s-a desfășurat în condițiile unei aprige confruntări cu politica forțelor reacționare interne și externe. În această luptă complexă, dusă de popor sub conducerea partidului comunist, un rol important a revenit organelor de securitate.

* NICOLAE CEAUȘESCU — *Expunere la Ședința comună a Plenarei C.C. al P.C.R., organismelor democratice și organizațiilor de masă și obștești*, Scînteia din 29 noiembrie 1988, pag. 4, cap. V.

Făurite de Partidul Comunist Român, organele de securitate au avut înalta misiune de a participa, ca aparat specializat, alături de întregul popor, la apărarea și consolidarea cuceririlor revoluționare ale celor ce muncesc, la edificarea societății socialiste în patria noastră.

In Programul P.C.R., precum și în cuvîntările rostite de tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU la întîlnirile cu activul de bază al Ministerului de Interne, crearea organelor de securitate este apreciată ca *o mare realizare a partidului, fără de care nu s-ar fi putut desfășura cu succes activitatea de făurire a socialismului.*

Acest act a reprezentat un obiectiv necesar în cadrul procesului revoluționar, inițiat și condus de gloriosul nostru partid comunist, de făurire a noului stat al celor ce muncesc, care să slujească și să apere interesele poporului, să asigure activitatea de înfăptuire a politicii partidului în domeniul apărării securității statului.

Evidențiind sensul și semnificația acestei importante acțiuni politice, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, comandantul suprem al Forțelor Armate ale R. S. România, sublinia *„...odată instaurată puterea maselor populare, a clasei muncitoare, a țărănimii și intelectualității, din momentul în care poporul devine pentru prima dată stăpîn pe destinele sale, el trebuie — dacă dorește să asigure mersul înainte al revoluției și făurirea noii orînduiri — să-și creeze și organele proprii ale puterii de stat, începînd cu armata, cu organele de securitate, cu întregul aparat de stat“.**

Crearea organelor de securitate și întreaga activitate desfășurată de ele se înscriu în concepția revoluționară a partidului nostru, potrivit căreia revoluția socialistă trebuie să-și făurească propriile organe de stat ca instrumente ale clasei muncitoare însărcinate să vegheze la apărarea cuceririlor revoluționare, să asigure în practică exercitarea de către popor a conducerii suverane a țării.

---

* NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la festivitatea din Capitală consacrată aniversării organelor de securitate, 12 oct. 1973.* In România pe drumul construirii societății socialiste multilateral dezvoltate, vol. 9, Ed. politică, 1974, pag. 388-392.

Concepția și practica partidului nostru în aplicarea acestei teze fundamentale a ideologiei materialist — dialectice s-au concretizat în transformarea revoluționară a vechiului aparat de stat, menținîndu-se ceea ce a fost progresist, ceea ce s-a atașat fără rezerve intereselor revoluției și înlăturîndu-se ceea ce se opunea noului. Toate acestea au fost însoțite de crearea structurilor specifice aparatului de stat necesar noii orînduiri, de permanenta orientare politică a activității sale, de promovarea, în organele respective, a unor cadre profund atașate cauzei revoluției.

Privind retrospectiv, se poate aprecia că activitatea organelor de securitate — de la înființare și pînă în prezent — se integrează în istoria făurită în acest răstimp de către poporul român, liber și stăpîn pe soarta sa, condus de eroicul și gloriosul nostru partid comunist. *„Ca instrument al puterii oamenilor muncii, al partidului și statului, chemat să apere cuceririle revoluționare ale celor ce muncesc împotriva uneltirilor și acțiunilor dușmanilor construcției socialiste* — sublinia tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — *securitatea și-a îndeplinit în bune condițiuni menirea sa. Activitatea organelor de securitate este o parte integrantă a activității generale a statului socialist, rezultatele muncii lor oglindindu-se în succesele de ansamblu ale țării noastre“.**

Desfășurîndu-și activitatea sub conducerea și îndrumarea partidului, organele de securitate au adus o importantă contribuție la îndeplinirea sarcinilor și obiectivelor diferitelor etape care s-au succedat în procesul complex și multilateral al făuririi noii orînduiri în țara noastră.

Ele au acționat cu fermitate, curaj și devotament, contribuind activ la descoperirea, lichidarea și trimiterea în fața justiției a multor spioni, trădători, diversioniști, teroriști, sabotori și a altor elemente dușmănoase care, cu sprijinul serviciilor de spionaj, al forțelor reacționare din exterior, au încercat să slăbească și să răstoarne puterea poporului, pentru a readuce burghezia la conducerea țării.

„... *Organele securității statului* — arăta secretarul general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU — *au des-*

---

* NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la Consfătuirea cu activul de bază al Ministerului Afacerilor Interne, 18 iulie 1967.* In România pe drumul desăvîrșirii construcției socialiste, vol. 2. Ed. politică, Buc. 1968, pag. 397-398.

*fășurat o activitate intensă, au dus o luptă neobosită împotriva dușmanilor construcției socialismului, a celor care nu au înțeles năzuințele poporului nostru și au încercat să oprească sau să împiedice făurirea viitorului liber și luminos al patriei noastre. Putem spune că organele securității statului și-au îndeplinit întocmai misiunea încredințată de partid, făcîndu-și cu răspundere datoria față de popor, față de patrie“.**

În anii construcției socialiste au fost elaborate hotărîri de partid și legi menite să asigure punerea în concordanță a activității organelor de stat, inclusiv a celor de securitate, cu transformările revoluționare care s-au produs în diferite domenii ale vieții economico-sociale. Acționînd în conformitate cu documentele de partid și legile țării, în baza indicațiilor și ordinelor de o excepțională valoare teoretică și practică date permanent de comandantul nostru suprem, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, în perioada care a trecut de la Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român s-au produs profunde mutații în concepția de muncă și structura organizatorică, în formele și metodele de activitate ale organelor securității statului. Sub îndrumarea permanentă a Partidului Comunist Român, care a creat aparatul securității statului, l-a înarmat cu concepția revoluționară de muncă, l-a format și călit în luptă, punîndu-l în slujba servirii intereselor fundamentale ale noii orînduiri, ale statului socialist și ale poporului român, acesta a reușit să-și îndeplinească în mod corespunzător sarcinile și misiunile încredințate.

I. 2. Organele de securitate — componentă a sistemului apărării naționale

Făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate în România constituie un proces unic, unitar și indivizibil, în cuprinsul căruia, între sarcinile multiple și complexe ale construcției pașnice, socialiste și sarcinile prioritare de apărare a țării împotriva oricăror acțiuni care vizează cuceririle revo-

* NICOLAE CEAUȘESCU — *Cuvîntare la adunarea festivă consacrată aniversării a 20 de ani de la înființarea securității statului, 25 august 1968.* În România pe drumul desăvîrșirii construcției socialiste, vol. 3, Ed. politică, Buc., 1969, pag. 450.

luționare ale poporului, independența, suveranitatea și integritatea teritorială ale țării există o strînsă legătură. Ele formează două laturi ale aceluiași proces, societatea socialistă constituindu-se ca un sistem global, în cadrul căruia, alături de celelalte componente și în strînsă corelație cu acestea, funcționează ca element de bază și apărarea națională.

Societatea noastră socialistă nu și-ar putea realiza integral și optim obiectivele fundamentale — economice, politice, sociale, cultural-științifice și de altă natură — dacă nu ar poseda propriile sale garanții de securitate, propria sa concepție de apărare și sistemul care să o realizeze.

Potrivit concepției Partidului Comunist Român, *apărarea patriei este cauza și opera întregului popor*, deoarece ea are o adîncă motivație socială, toți cetățenii fiind în egală măsură interesați în salvgardarea cuceririlor revoluționare ale poporului, a suveranității, independenței și integrității teritoriale ale României socialiste, în prevenirea și contracararea oricăror acțiuni subversive sau agresive întreprinse de puteri străine. Tocmai în acest scop, legile statului nostru prevăd un ansamblu de măsuri care să asigure pregătirea în vederea apărării, nu numai a forțelor armate, ci a întregii națiuni, a tuturor cetățenilor.

Elaborîndu-și concepția științifică și revoluționară despre apărarea patriei, Partidul Comunist Român își manifestă rolul conducător într-unul din domeniile de însemnătate vitală ale edificării societății socialiste și comuniste. Este firesc și necesar ca elaborarea concepției fundamentale asupra apărării naționale să se realizeze sub conducerea nemijlocită a partidului — centrul vital al națiunii noastre socialiste, forța politică conducătoare a întregii activități economico-sociale.

Calitățile de gînditor revoluționar și de eminent conducător politic ale tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU se remarcă în mod strălucit și în elaborarea concepției de largă cuprindere și profundă originalitate asupra apărării valorilor fundamentale ale socialismului, a rolului ce revine organelor de securitate în acest domeniu important de activitate. Aceasta pune în evidență în mod pregnant grija deosebită pe care partidul, secretarul său general o acordă salvgardării cuceririlor revoluționare ale poporului, apărării și consolidării independenței și suveranității naționale, creării tuturor condițiilor pentru ca

oamenii muncii să se poată consacra în pace şi linişte operei
de făurire a societăţii socialiste multilateral dezvoltate şi a
comunismului pe pămîntul patriei.

Abordarea originală, novatoare a problemelor apărării, în
concordanţă cu natura şi dinamica dezvoltării patriei noastre,
fundamentarea, pe această bază, a concepţiei cu privire la
doctrina apărării patriei s-au realizat cu aportul decisiv al
secretarului general al partidului, comandantul suprem al For-
ţelor Armate.

Sintetizînd şi ridicînd pe trepte superioare gîndirea mili-
tară românească, în lumina materialismului dialectic şi a so-
cialismului ştiinţific, valorificînd creator trecutul glorios de
luptă al poporului, bazîndu-se pe superioritatea noii orînduiri
şi ţinînd seama de cerinţele ştiinţei şi practicii militare mon-
diale, tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU, prin cutezanţa sa
revoluţionară, a fundamentat, într-o concepţie unitară şi re-
alistă, tezele şi orientările ce stau la baza procesului complex
de edificare, consolidare şi apărare a societăţii noastre socia-
liste multilateral dezvoltate.

*Elaborată pe baza concepţiei materialist-dialectice şi isto-
rice, a ideologiei şi politicii Partidului Comunist Român, doc-
trina cu privire la apărarea patriei socialiste este elaborată
de comandantul nostru suprem pe criterii profund ştiinţifice.*
Ea este determinată şi se întemeiază pe tot ce are mai valoros
practica şi teoria militară românească, pe cuceririle revoluţiei
tehnico-ştiinţifice, cu implicaţii asupra domeniului apărării
naţionale.

Prin caracterul său dinamic, deschis înnoirilor, doctrina
militară românească este supusă unui proces continuu de dez-
voltare şi îmbogăţire în conţinut cu teze şi idei rezultate din
transformările ce au loc în societatea noastră, din activitatea
practică a statului socialist desfăşurată în scopul întăririi ca-
pacităţii de apărare, în contextul unei situaţii internaţionale
complexe şi contradictorii.

Pornind de la realităţile social-politice şi economice din
ţara noastră, sistemul apărării naţionale concentrează toate
forţele şi mijloacele, organizate şi pregătite în scopul apărării
valorilor fundamentale şi cuceririlor revoluţionare ale po-
porului.

Conceput de către Partidul Comunist Român ca necesi-
tate şi cerinţă legică, obiectivă, acest sistem înfăptuieşte uni-
tatea conducerii sociale şi militare, integrarea politicii de apă-
rare în ansamblul politicii generale a partidului şi statului
nostru, de edificare a noii orînduiri.

*Ca parte integrantă a sistemului social global, sistemul
apărării naţionale întruneşte trăsăturile definitorii ale societăţii
româneşti, dezvoltîndu-se şi perfecţionîndu-se permanent, în
deplină concordanţă cu aceasta.*

În calitatea sa de forţă politică conducătoare a societăţii,
de centru vital al naţiunii, Partidul Comunist Român este
principalul factor de decizie, inclusiv în domeniul apărării.

Conducerea de către partid ca necesitate obiectivă rezultă
din însăşi organizarea ştiinţifică a sistemului general politic al
societăţii noastre şi, în ultimă instanţă, din imprescriptibilitatea
şi indivizibilitatea suveranităţii ţării : apărarea fiind prin de-
finiţie naţională, nu poate fi dirijată decît în cadrul naţional.
În acelaşi timp, conducerea apărării patriei fiind o expresie a
exercitării de către stat a funcţiilor ce îi revin ca instrument
de apărare a cuceririlor revoluţionare ale poporului, în pro-
blemele pe care le circumscrie exercitarea acestor funcţii nu
pot decide decît organele constituţionale investite de popor cu
prerogativele conducerii generale a operei de edificare şi con-
solidare a noii orînduiri.

Principiul dreptului inalienabil al conducerii apărării na-
ţionale de către partidul comunist, de către organele constitu-
ţionale ale puterii de stat emană din mobilul suprem că — aşa
cum demonstrează experienţa — nimeni nu cunoaşte mai bine
necesităţile şi posibilităţile reale, analizate pe baza unor pro-
funde studii ştiinţifice, în funcţie de care trebuie organizată
apărarea naţională, decît exponenţii fireşti ai intereselor le-
gitime ale poporului nostru — Partidul Comunist Român, sta-
tul român. Răspunderea organelor conducătoare ale partidului
şi statului nostru pentru organizarea, înzestrarea, instruirea şi
educarea forţelor sistemului naţional de apărare reprezintă che-
zăşia viabilităţii lui, a întăririi capacităţii de apărare a patriei.

Potrivit concepţiei Partidului Comunist Român, a coman-
dantului suprem al Forţelor Armate ale Republicii Socialiste
România şi în conformitate cu legile ţării, *organele de securi-
tate, ca parte componentă a sistemului apărării naţionale, asi-
gură aplicarea politicii partidului şi statului nostru în domeniul*

apărării securității statului, acționînd permanent pentru cunoașterea, prevenirea și lichidarea oricăror fapte de natură să lezeze valorile fundamentale ale poporului.

O importanță deosebită are *stabilirea de către conducerea partidului, personal de secretarul său general, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, a concepției și direcțiilor de acțiune a organelor de securitate*. Aceasta dă o temeinică fundamentare politică, științifică și revoluționară întregii munci desfășurate, o înscrie cu claritate și într-o largă viziune de perspectivă, în coordonatele generale ale dezvoltării societății românești, ale adîncirii democrației socialiste și ale perfecționării continue a activității statului socialist.

Prefacerile înnoitoare determinate de Congresul al IX-lea al partidului în toate domeniile vieții economice și social-politice a patriei noastre și-au găsit o puternică reflectare și în activitatea organelor de securitate. Sub conducerea și îndrumarea personală ale tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU s-a îmbunătățit cadrul organizatoric și conceptional al muncii de securitate, s-au perfecționat continuu formele și mijloacele specifice de activitate, avînd drept călăuză fermă hotărîrile partidului și legile țării, directivele, ordinele, orientările și indicațiile de inestimabilă valoare primite permanent din partea comandantului nostru suprem.

Orientată și condusă de partid, fundamentată pe principii și norme noi de muncă, activitatea de securitate s-a integrat multilateral în amplul proces de înnoire a societății românești declanșat din inițiativa și cu contribuția hotărîtoare a secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU.

O importanță covîrșitoare a avut-o în această direcție elaborarea concepției revoluționare privind apărarea cuceririlor socialiste ca parte integrantă a procesului de făurire a noii societăți, ca operă și cauză ale întregului popor, ca datorie sacră a fiecărui cetățean al patriei — concepție materializată în doctrina militară națională.

Realismul și viabilitatea acestei concepții au fost confirmate în viață de însuși procesul de continuă consolidare și dezvoltare a orînduirii sociale și de stat, găsindu-și întruchiparea în consecvența cu care partidul nostru militează pentru apărarea cu intransigență revoluționară a cuceririlor socialiste,

pentru asigurarea condițiilor propice desfășurării muncii pașnice, constructive a poporului român.

În Tezele din aprilie este subliniată în mod deosebit necesitatea de a se îmbina mai bine, în mod armonios, activitatea organelor de stat cu aceea a organismelor democrației muncitorești-revoluționare, cerință cu deplină aplicabilitate și în domeniul apărării securității statului.

În lumina acestor teze și orientări, *organele de securitate acționează în strînsă legătură cu organismele democrației muncitorești-revoluționare, cu masele largi populare*, contribuind permanent la dezvoltarea și diversificarea formelor și metodelor prin care cetățenii patriei participă nemijlocit la apărarea valorilor fundamentale ale orînduirii noastre socialiste, la activitățile de prevenire și combatere a infracțiunilor și a altor fapte antisociale.

Desfășurîndu-și activitatea sub conducerea partidului și avînd permanent sprijinul de neprețuit al maselor de oameni ai muncii, aparatul de securitate, în conlucrare cu celelalte organe ale statului, împreună cu miliția și alte unități ale Ministerului de Interne, acționează cu fermitate pentru apărarea orînduirii socialiste, a independenței și suveranității naționale, a integrității teritoriale ale patriei.

Aplicînd în practică orientările și indicațiile exprese ale comandantului nostru suprem, organele de securitate, în raport cu atribuțiile și răspunderile încredințate, își aduc o contribuție directă, mereu sporită, la apărarea, dezvoltarea și consolidarea economiei naționale, a avuției poporului, precum și la realizarea unor sarcini economice de importanță deosebită.

Pentru asigurarea succesului deplin al misiunilor ce îi revin pe această linie, aparatul de securitate cooperează prin forme în continuă perfecționare și diversificare cu organele de miliție și trupele de pompieri, cu toate celelalte arme, unități și formațiuni ale Ministerului de Interne, conlucrează permanent cu procuratura și justiția, cu ministerele și celelalte organe centrale de stat.

De asemenea, în spiritul cerințelor Directivei comandantului suprem, își dezvoltă necontenit cooperarea cu armata, cu gărzile patriotice, cu detașamentele de pregătire a tineretului pentru apărarea patriei, cu toate celelalte forțe componente ale sistemului apărării naționale.

II.

Concepţia, organizarea şi conducerea muncii de securitate, selecţionarea şi pregătirea cadrelor, mijloacele şi metodele folosite — componente ale activităţii ştiinţifice desfăşurate de organele de securitate în concordanţă cu cerinţele şi mutaţiile produse în situaţia operativă

II. 1. Concepţia, organizarea şi conducerea muncii de securitate

Concepţia revoluţionară a comandantului nostru suprem, tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU, privind rolul organelor de securitate ca aparat specializat al partidului şi statului pe linia apărării cu vigilenţă şi fermitate a orînduirii sociale şi de stat, a tuturor valorilor făurite de poporul român în anii construcţiei socialiste are ca fundament teoretic legităţile generale ale edificării noii orînduiri, condiţiile complexe în care se desfăşoară procesul revoluţionar din ţara noastră.

Teza de o deosebită importanţă potrivit căreia partidul consideră apărarea cuceririlor revoluţionare, lupta împotriva acţiunilor duşmănoase de orice fel, ca o problemă a întregului popor, la soluţionarea ei fiind chemate să-şi aducă contribuţia organele Ministerului de Interne, cele de justiţie şi procuratură, organizaţiile de masă şi obşteşti, colectivele de oameni ai muncii, explică necesitatea ca activitatea ce se desfăşoară în acest scop la nivelul sistemului nostru social — inclusiv aceea a organelor de securitate — să fie condusă de către partid.

Necesitatea conducerii activităţii organelor de securitate de către partid este abordată teoretic în documentele partidului nostru, în cuvîntările comandantului suprem, tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU. Din această valoroasă şi originală contribuţie teoretică se desprind teze ce definesc conducerea politică a organelor de securitate ca o condiţie de bază a realizării sarcinilor de mare răspundere ce le revin.

Îndeplinirea acestei condiţii, precum şi faptul că măsurile din domeniul securităţii statului au mari implicaţii politice, sociale, atît interne, cît şi internaţionale, ele angajînd ţara, partidul, întreaga societate românească, impun imperios ca organele de securitate să se afle sub controlul direct al Partidului Comunist Român.

Datorită caracterului politic al activităţii organelor de securitate, acestea răspund de modul cum îşi îndeplinesc atribuţiile şi misiunile în faţa Comitetului Central al Partidului Comunist Român şi a comandantului suprem al Forţelor Armate, lucru statuat şi în actele normative în vigoare.

În acest sens, în Tezele din aprilie se evidenţiază cu deosebită pregnanţă necesitatea stringentă de a se asigura *„ca toate organele de securitate şi miliţie să se afle permanent sub controlul organelor de partid, să răspundă în faţa partidului şi poporului pentru acţiunile lor“*. Aceasta constituie cea mai sigură garanţie că nu se vor comite abuzuri, că se va întări legalitatea socialistă şi reprezintă, totodată, o cerinţă a democraţiei muncitoreşti-revoluţionare.

O linie directoare pentru întreaga activitate de securitate o constituie indicaţiile şi ordinul comandantului suprem de a ţine seama permanent de schimbările care au loc în societatea noastră, de noile evoluţii şi tendinţe ale situaţiei internaţionale, de a adapta formele şi metodele de muncă la aceste schimbări. *Prin esenţa şi rolul său, munca de securitate este continuu implementată în actualitate şi are, în acelaşi timp, proiecţii în viitor.* Aceasta constituie condiţia esenţială a stabilirii concepţiei, obiectivelor şi direcţiilor de acţiune, a folosirii eficiente a forţelor şi mijloacelor, a îndeplinirii cu succes a atribuţiilor ce revin organelor de securitate în apărarea cuceririlor revoluţionare, socialiste ale poporului.

Pe măsura evoluţiei societăţii româneşti, a creşterii rolului organelor de securitate în apărarea cuceririlor revoluţionare, conducerea lor de către partid se prezintă ca un factor de asigurare a fermităţii şi combativităţii revoluţionare, a înaltei

principialităţi şi a spiritului umanismului socialist în întreaga lor activitate.

Unul din comandamentele majore de ordin strategic şi tactic, fundamentat de secretarul general al partidului, este acela că, pentru a-şi îndeplini misiunile de mare răspundere ce le revin în societate, organele de securitate trebuie să se afle permanent în ofensivă, pentru a nu permite nici un moment şi în nici o împrejurare elementelor duşmănoase, serviciilor de spionaj, grupărilor ostile din exterior să lovească în interesele statului şi poporului român.

Activitatea de securitate, definită clar prin legi, ordine, instrucţiuni şi orientări de muncă, are la bază principii şi cerinţe care-i conferă un profund caracter ştiinţific. Conceptele ce-i asigură importanţa, conţinutul şi deplina eficacitate social-politică sînt cunoaşterea, prevenirea, descoperirea şi contracararea infracţiunilor, faptelor antisociale, situaţiilor, fenomenelor şi evenimentelor de natură să afecteze, într-un mod sau altul, securitatea, integritatea teritorială, independenţa şi suveranitatea statului.

Concepţia de muncă a organelor de securitate este elaborată şi statuată pe baza documentelor şi a hotărîrilor de partid, a prevederilor legilor ţării, în strictă conformitate cu ordinele, indicaţiile şi orientările comandantului nostru suprem, tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU, avînd ca obiectiv fundamental înfăptuirea neabătută a politicii ştiinţifice de continuă propăşire a patriei, de apărare a independenţei, suveranităţii şi integrităţii sale teritoriale.

Organele de securitate, militînd consecvent pentru transpunerea în practică a sarcinilor de perfecţionare a întregii activităţi ce le revin din hotărîrile şi documentele de partid, situează în mod constant în centrul preocupărilor îmbunătăţirea continuă a concepţiei de muncă, a formelor şi metodelor specifice de acţiune, creşterea capacităţii combative şi a eficienţei măsurilor de prevenire a infracţiunilor şi celorlalte fapte antisociale date în competenţă.

În întreaga sa complexitate, activitatea de securitate este ştiinţific organizată, orientată pe coordonate riguros stabilite, direcţionată printr-o continuă şi profundă analiză şi evaluare a realităţilor social-politice interne, a contextului situaţiei internaţionale, a evoluţiei complexe şi contradictorii a unor componente ale acestora, ţinînd permanent seama de formele, metodele folosite de elementele duşmănoase, fanatismul şi gradul lor de împotrivire.

O importanţă majoră pentru stabilirea modului de acţiune a organelor de securitate au analizele ştiinţifice de o excepţională valoare teoretică şi practică făcute de tovarăşul NICOLAE CEAUŞESCU asupra evoluţiei situaţiei internaţionale.

Situaţia operativă de securitate poartă amprenta evoluţiei grave a vieţii şi evenimentelor internaţionale, în cadrul căreia s-a intensificat şi a devenit extrem de virulentă activitatea serviciilor de spionaj, a cercurilor imperialiste şi organizaţiilor reacţionare din străinătate, pe linia amplificării acţiunilor de destabilizare a climatului social-politic, de provocări şi încercări de imixtiune în treburile interne ale statului nostru.

Ţinînd permanent seama de caracteristicile situaţiei operative şi tendinţele ei de evoluţie, organele de securitate acţionează continuu, ferm şi ofensiv pentru cunoaşterea, prevenirea şi neutralizarea acţiunilor de atentat care pun în pericol securitatea statului, terorist-diversioniste, de spionaj-trădare, de subminare politică, economică, culturală, ştiinţifică, de contracarare a efectelor propagandei ostile de instigare şi subminare ideologică desfăşurate de serviciile de informaţii, organizaţii şi cercuri reacţionare din străinătate, de elemente cu preocupări duşmănoase din exterior sau din ţara noastră.

În acest scop, organele de securitate, prin acţiuni ample, cu un ridicat grad de profesionalitate, işi asigură prezenţa activă în probleme, obiective, locuri şi medii, se preocupă de îmbunătăţirea permanentă a calităţii măsurilor întreprinse, de sporirea capacităţii combative, a fermităţii şi profunzimii actului preventiv în toate sectoarele din competenţă.

Întregul aparat de securitate acţionează permanent pentru creşterea răspunderii, angajării şi îmbunătăţirii calităţii tuturor mijloacelor specifice de muncă pentru a se realiza cunoaşterea aprofundată şi multilaterală a situaţiei din obiective, orientarea cu înalt profesionalism a procesului de căutare a informaţiilor cu conţinut operativ, valorificarea cu perseverenţă şi fermitate a datelor obţinute, pentru clarificarea deplină şi înlăturarea completă a cauzelor care afectează starea de legalitate în sectoarele din competenţă.

Sporirea necontenită a valorilor sociale — umane, politice, economice, juridice, ştiinţifice, culturale — care stau la baza progresului societăţii noastre impune crearea unor dispozitive informativ-operative perfecţionate, prin care să se realizeze cunoaşterea aprofundată a acţiunilor serviciilor de spionaj, organizaţiilor şi grupărilor reacţionare din exterior, precum şi

ale unor elemente ostile din țară, în scopul prevenirii și contracarării oricăror încercări de a leza interesele statului român.

Aplicînd în practică principiul fundamentat de comandantul suprem cu privire la necesitatea ca organele de securitate să se afle permanent în ofensivă în confruntarea cu dușmanul, acestea, în strînsă conlucrare cu celelalte organe și organisme ce compun sistemul politic al statului nostru — prin mijloace și metode specifice — contribuie activ la creșterea eficienței activității de contrapropagandă, de combatere și contracarare a acțiunilor antiromânești inițiate în străinătate. Totodată, întreprind măsuri de influențare pozitivă a unor personalități politice, științifice, culturale, în scopul prevenirii antrenării la manifestări potrivnice statului român și determinării lor să prezinte fidel realitățile societății noastre socialiste.

Pentru a executa întocmai sarcinile și misiunile ce le revin, organele de securitate acționează consecvent pe linia îmbunătățirii metodologiei și a mijloacelor folosite, a perfecționării continue a cadrului de organizare și desfășurare a activității specifice, care să permită o temeinică și permanentă cunoaștere și stăpînire a situației operative, precum și soluționarea într-un spirit ofensiv, militant a tuturor problemelor cu care se confruntă.

Pe baza concepției de muncă statuate, a reglementărilor specifice, precum și a unei permanente analize științifice asupra mutațiilor ce au loc în situația operativă, activitatea de securitate este organizată și se desfășoară de către unitățile de profil și teritoriale, potrivit competențelor și sarcinilor ce le revin, în problemele, obiectivele, locurile și mediile date în răspundere, în scopul cunoașterii, prevenirii, descoperirii și lichidării oricăror fapte ce vizează suveranitatea, independența, integritatea teritorială, ordinea social-politică, interesele și prestigiul statului român.

Organizarea și desfășurarea științifică a întregii activități de securitate se fundamentează pe principiile asigurării înfăptuirii neabătute a politicii partidului în domeniul apărării securității statului și realizării întocmai, cu fermitate, a conceptului de prevenire elaborat de comandantul suprem.

Un rol deosebit de important îl au, de asemenea, aplicarea principiilor privind întărirea și diversificarea permanentă a legăturilor organelor de securitate cu organismele democrației muncitorești-revoluționare, cu colectivele de oameni ai muncii, înfăptuirea legalității socialiste, asigurarea conspirativității, secretizării, compartimentării și a unei înalte vigilențe și combativități revoluționare.

Îndeplinirea la un nivel superior de calitate și eficiență a obiectivelor stabilite, a sarcinilor și misiunilor încredințate organelor de securitate se realizează prin *aplicarea la specificul muncii noastre a principiilor, normelor și metodelor formulate de știința conducerii societății*.

Necesitatea conducerii științifice rezultă din complexitatea problemelor de securitate, complexitate ce impune orientarea fermă spre știință, aceasta însemnînd activitate de studiu, căutarea de idei care să își găsească aplicabilitatea, finalitatea în stabilirea celor mai corespunzătoare căi și modalități de conducere pentru realizarea sarcinilor de prevenire.

Procesul conducerii se manifestă ca una din activitățile cele mai importante, care începe cu definirea scopului, continuă succesiv cu previzionarea, organizarea, comanda, coordonarea, controlul și, ca finalitate, atingerea obiectivelor propuse.

Succesiunea acestor funcții este determinată de faptul că procesul de conducere, avînd un caracter ciclic, se divide în anumite stadii, etape, fiecare dintre acestea constituind premisa necesară etapei următoare. În acest fel, funcțiile conducerii acționează ca un mecanism complex, fiecare dintre ele asigurînd rezolvarea anumitor probleme și contribuind, astfel, la realizarea sarcinilor de ansamblu.

Aplicînd principiile științei conducerii la specificul muncii de securitate, desfășurarea procesului de conducere se fundamentează pe următoarele atribute : *previziunea, organizarea, comanda, coordonarea* și *controlul*.

Actul previzional ocupă un loc central în procesul de conducere a muncii specifice organelor de securitate. Previziunea se realizează prin cercetarea — pe baza datelor și informațiilor existente la un moment dat — a posibilităților de evoluție a faptelor și fenomenelor ce caracterizează situația operativă de securitate, implicațiilor, efectelor posibile și, în același timp, stabilirea obiectivelor și sarcinilor necesare a fi realizate în raport cu acestea.

Totodată, previziunea asigură condițiile premergătoare pentru desfășurarea activității de organizare, prefigurînd etape posibile de parcurs necesare atingerii obiectivelor stabilite.

Previziunea are un rol deosebit de important în realizarea dezideratului major al [illegible]ii muncii de securitate — pre-

venirea oricăror infracțiuni, a altor fapte antisociale de natură să afecteze securitatea statului.

Printr-o activitate previzională corectă, chiar anumite disfuncționalități apărute în munca de securitate pot fi mai ușor înlăturate.

Funcția previzională a actului de conducere se îndeplinește în condițiile existenței unui volum de informații mereu crescînd și continuu actualizat, concentrate, sintetizate și prezentate în timp util factorilor decizionali.

Previziunea este precedată de o temeinică analiză, de o evaluare obiectivă, științifică a faptelor, fenomenelor, a situațiilor concrete ce necesită a fi anticipate, în funcție de care se stabilesc și se întreprind cele mai adecvate și eficiente măsuri.

Actul de previziune realizat pe baza cunoștințelor puse la dispoziție de sociologie, psihologia judiciară, criminologie, criminalistică, dreptul penal, precum și din cercetarea teoriei și investigarea muncii specifice asigură cunoașterea aprofundată a cauzelor și condițiilor care determină ori favorizează săvîrșirea de infracțiuni sau alte fapte și fenomene ce pot afecta starea de legalitate în domeniile date în competența organelor de securitate.

Această cunoaștere constituie un factor hotărîtor pentru orientarea în perspectivă a activității aparatului de securitate și, mai ales, pentru direcționarea corespunzătoare, în raport cu realitățile vieții sociale, a muncii de prevenire. Fundamentarea activității de prevenire pe cunoașterea cauzalității infracțiunilor contra securității statului determină repartizarea judicioasă și eficientă a forțelor și mijloacelor, stabilirea direcțiilor prioritare de acțiune. Totodată, se asigură adaptarea și modernizarea permanentă a metodelor și mijloacelor de muncă, precum și perfecționarea continuă a formelor și conținutului măsurilor preventive ce se întreprind, raportate la dinamica și structura infracțiunilor, faptelor și fenomenelor antisociale, precum și la cauzele lor.

Cunoașterea temeinică a acestor cauze are un rol important în realizarea unei informări complete și corecte a factorilor decizionali competenți, a organelor de partid și de stat, cu privire la evoluția nefavorabilă a unor stări de fapte, în vederea adoptării de hotărîri prin care să se instituie un control social preventiv asupra fenomenelor respective. Pe această bază sînt formulate și propunerile de perfecționare a cadrului legislativ, prin elaborarea de noi acte normative ori

de modificare a unor reglementări depășite de evoluția relațiilor sociale.

Rezultatul activității de previziune este înscris, la nivelul conducerii organelor de securitate, al fiecărei unități și subunități în programe și planuri prin care se realizează sarcinile și misiunile încredințate.

Organizarea — ca atribut al conducerii științifice — are o pondere hotărîtoare în desfășurarea muncii de securitate. Ea determină, pe de o parte, crearea unor relații care asigură integralitatea sistemului condus, cele mai eficiente raporturi între componentele acestuia, alegerea structurii și a înzestrării tehnico-materiale, stabilirea cadrelor și direcționarea muncii lor, iar, pe de altă parte, formarea sistemului conducător, capabil să influențeze eficient sistemul condus, folosind cele mai corespunzătoare mijloace și metode pentru îndeplinirea atribuțiilor și sarcinilor specifice. Ea se fundamentează pe reglementările legale, ordinele și instrucțiunile de muncă stabilite în domeniul apărării securității statului, elaborate pe baza unor criterii științifice.

Organizarea include stabilirea structurilor unităților și subunităților pe profiluri de muncă și specialități, cu toate serviciile, compartimentele și verigile lor ierarhice, relațiile de subordonare, cooperare și coordonare dintre ele, activitatea de selecționare, pregătire, perfecționare și repartizare a efectivelor.

Ea reprezintă, în același timp, veriga ce face legătura între hotărîrea comandantului și cadrele cu funcții de execuție, incluzînd întregul ansamblu de măsuri vizînd raționalizarea resurselor umane și materiale, pentru îndeplinirea în cele mai bune condiții a ordinelor și hotărîrilor.

Cerința esențială care stă la baza organizării științifice a structurilor organelor de securitate o constituie adoptarea soluțiilor optime prin care se asigură supletea, flexibilitatea, operativitatea și folosirea cu maximum de eficiență a forțelor și mijloacelor din dotare.

În realizarea acestor deziderate sînt aplicate o serie de principii, între care un rol predominant îl au : principiul supremației obiectivelor, acesta constînd în faptul că organizarea nu este un scop în sine, ci un mijloc, un instrument pentru înfăptuirea scopului stabilit ; principiul conducerii unitare, prin îmbinarea armonioasă a eforturilor tuturor componentelor sistemului de organizare ; principiul competențelor și al specializării ; principiul eficienței structurii organizatorice, prin

care se asigură utilizarea judicioasă și deplină a capacității profesionale ale cadrelor de securitate, în vederea îndeplinirii integrale și de calitate a obiectivelor.

Organizarea se bazează pe studierea, cercetarea științifică proprie a problemelor aflate în competența organelor de securitate, pe concluziile rezultate din experiența muncii acestora, avînd permanent în vedere transformările ce au loc în viața social-politică a țării determinate de cerințele perfecționării, amploarea valorilor ce se impun a fi apărate, vulnerabilitatea anumitor sectoare obiective date în răspundere, periculozitatea acțiunilor dușmanului, formele și căile folosite de acesta în realizarea scopurilor sale ostile.

În procesul de organizare se acordă o deosebită atenție posibilităților pe care le oferă anumite științe social-umaniste, îndeosebi prin adaptarea și aplicarea corespunzătoare a unor metode ale sociologiei și psihologiei. Există o problematică organizațională și socio-profesională specifică organelor securității statului și cadrelor acestora, ce decurge din rolul lor important în ansamblul verigilor statului nostru, precum și din natura specifică a atribuțiilor și sarcinilor pe care le îndeplinesc.

În cadrul științelor menționate s-au conturat și se dezvoltă ramuri al căror obiect de studiu îl constituie structurile militare (sociologia militară, psihologia militară). Faptul că organele de securitate reprezintă un organism militar, efectivele sale fiind incluse în rîndul Forțelor Armate, implică în mod necesar — și se realizează practic — preluarea, încorporarea, prin adaptări corespunzătoare, a acestor discipline în procesul de organizare științifică.

Domeniul organizării este continuu perfectibil. În procesul conducerii, înnoirea și perfecționarea structurilor de organizare constituie o constantă a preocupărilor factorilor competenți. Caracterul dinamic, diversitatea situațiilor în care acționează unitățile operative de securitate impun o structură organizatorică adecvată, care asigură cadrelor cu funcții de execuție cunoașterea cu claritate, înțelegerea deplină a obiectivelor urmărite și, în același timp, aplicarea celor mai eficiente modalități de îndeplinire a deciziilor.

Funcționalitatea și eficacitatea structurilor din cadrul organelor de securitate sînt determinate de organizarea științifică a activității. Aceasta se materializează, în principal, în stabilirea obiectivelor și direcțiilor în care trebuie să se acționeze în fiecare etapă, a sarcinilor prioritare pe profiluri și probleme de muncă ; realizarea dispozitivului de pre-

venire și neutralizare a activității dușmanului ; dispunerea și folosirea mijloacelor specifice în scopul cunoașterii și stăpînirii temeinice a situației operative.

Comanda în activitatea organelor de securitate are un caracter cuprinzător, ea constituind principala trăsătură definitorie a procesului de conducere.

Știința conducerii consideră comanda ca un atribut specific, avînd un rol bine determinat și deosebindu-se într-o anumită măsură de celelalte acte de conducere prin sfera sa de cuprindere, prin intensitatea și valoarea angajamentului total pe care îl solicită din partea executanților.

Actul de comandă presupune autoritate indiscutabilă și subordonare, conferite de legile țării, regulamentele militare, ordinele și instrucțiunile de muncă.

În activitatea de securitate comanda implică o răspundere absolută și integrală, deoarece rapiditatea, promptitudinea, operativitatea și alte cerințe ale conducerii acțiunilor și misiunilor de luptă statuează, în același timp, dreptul și datoria de a hotărî în mod independent. Răspunderea nu poate fi împărțită, întrucît numai astfel se creează condițiile necesare, climatul corespunzător de ordine și disciplină fermă.

Principiul unității de comandă aplicat în structura organelor securității statului își găsește materializarea în faptul că în fruntea unităților și subunităților de securitate se află comandanți (șefi) ce răspund integral și nemijlocit de îndeplinirea misiunilor și sarcinilor ce le revin, cu dreptul de a lua hotărîri și de a da ordine obligatoriu de executat pentru efectivele din subordine, în limitele prerogativelor atribuite și în strictă conformitate cu legile țării și regulamentele în vigoare.

Unitatea de comandă constituie expresia necesității ca în toate laturile muncii de securitate să existe o concepție unică, ca actul de comandă să fie indivizibil, implicînd o legătură indisolubilă între hotărîre, control și răspundere. Dreptul de a da ordine este însoțit de obligația asigurării îndeplinirii lor, deoarece esența unității de comandă constă, în ultimă instanță, în asigurarea unității de acțiune.

O particularitate de o deosebită importanță a unității de comandă în cadrul organelor de securitate o reprezintă îmbinarea ei armonioasă cu munca colectivă, aceasta găsindu-se pregnant expresia în modul cum sînt elaborate programele și planurile de măsuri, instrucțiunile și ordinele de muncă, în conținutul și semnificația acestora.

În elaborarea *deciziei* — actul prin care conducerea pune în acțiune organizarea colectivelor de muncă și asigură conjugarea eforturilor efectivelor pentru atingerea obiectivelor stabilite —, factorii de comandă din aparatul de securitate au permanent în vedere că aceasta are un pronunțat caracter politic, orice eroare putînd avea implicații deosebite.

Activitatea de conducere fiind un șir succesiv de decizii, acest important act este tratat cu deosebită răspundere, el influențînd eficiența întregii munci desfășurate la un anumit nivel.

În aceeași măsură, se ține seama de faptul că gradul și proporțiile antrenării efectivelor la acțiuni conduse depind de un ansamblu de condiții social-economice, politico-ideologice, culturale, care contribuie la înțelegerea deplină, corectă a motivației deciziilor, stimulînd astfel atitudinea angajantă, participarea activă, inițiativele, crearea unor convingeri ferme în realizarea obiectivelor stabilite.

Coordonarea — ca atribuit specific al conducerii în domeniul securității statului — asigură conjugarea eforturilor și dirijarea capacităților de acțiune într-o concepție unitară, în vederea îndeplinirii la un nivel ridicat de calitate și eficiență a atribuțiilor și misiunilor ce revin organelor de securitate.

Necesitatea activității de coordonare este impusă de complexitatea sarcinilor de la o etapă la alta, în funcție de mutațiile survenite în situația operativă de securitate. Ea se materializează în orientarea unităților, subunităților, a diferitelor compartimente de muncă, stabilindu-se cu precizie formele, metodele, tehnicile, modul de lucru, colaborarea și cooperarea în timp și spațiu între factorii participanți, în scopul realizării integrale a obiectivelor stabilite de conducere.

Prin *cooperare* se asigură sincronizarea acțiunilor diferitelor unități și compartimente de securitate, precum și continuitatea raporturilor dintre acestea, cu respectarea corespunzătoare a normelor de compartimentare și secretizare a muncii.

Cadrele de conducere cu atribuții de coordonare stabilesc proporționalitatea între diferitele activități, direcționează eforturile forțelor participante, dispun distribuirea sau redistribuirea sarcinilor în concordanță cu necesitățile practice. De asemenea, operează corecțiile ce se impun pentru înlăturarea eventualelor neconcordanțe, contradicții ori disfuncționalități ce pot apărea în desfășurarea acțiunilor specifice.

Controlul se înscrie ca o funcție de bază în exercitarea actului de conducere, constînd dintr-un complex de activități

executate sistematic, permanent de către factorii de decizie, la nivelul de competență și răspundere stabilit pentru fiecare domeniu al muncii de securitate.

Așa cum se subliniază în documentele de partid, organizarea judicioasă a muncii și controlul permanent asupra îndeplinirii hotărîrilor, obiectivelor și sarcinilor stabilite au un rol de însemnătate primordială în activitatea tuturor organelor, pe deplin valabil și pentru organele de securitate, care, prin statutul și atribuțiile specifice, sînt obligate să asigure executarea integrală, la cote înalte de eficiență și calitate a sarcinilor și misiunilor încredințate.

Prin control, comandanții, la diferite niveluri ale piramidei decizionale, urmăresc problemele de fond ale muncii, punînd accentul pe îndeplinirea exemplară a sarcinilor, pe prevenirea apariției anumitor disfuncționalități, corectarea eventualelor activități necorespunzătoare, pe valorificarea valențelor educative ale acestuia.

Controlul contribuie la adoptarea celor mai corespunzătoare decizii, la operarea unor corective pe timpul aplicării acestora, iar, în anumite cazuri, la întreprinderea de măsuri suplimentare care să conducă la sporirea calității și eficienței muncii desfășurate. De asemenea, o activitate de control bine organizată asigură cunoașterea exactă a obiectivului general urmărit, precum și a celorlalte obiective subordonate acestuia.

Obiectivul fundamental al fiecărei acțiuni de control este pus în corelație cu modul cum sînt cunoscute, însușite și fermitatea cu care sînt aplicate hotărîrile de partid, legile țării, orientările și indicațiile comandantului suprem, instrucțiunile de muncă și ordinele conducerii Departamentului Securității Statului.

Pe structura obiectivului fundamental sînt grefate celelalte obiective ce trebuie avute în atenție la efectuarea controlului și care vizează toate laturile de conținut ale muncii specifice, eficiența acesteia în realizarea politicii partidului și statului în domeniul securității și asigurarea permanentă a climatului de legalitate socialistă.

Alături de aceste cerințe care asigură caracterul științific al conducerii muncii de securitate, se mai înscriu : planificarea muncii conducătorului, utilizarea rațională a timpului de lucru, echilibrul dintre activitatea curentă și cea de concepție, dintre munca în cadrul colectivului și munca personală, preocuparea pentru perfecționarea continuă a pregătirii, stilul de muncă, modul de viață ordonat.

II. 2. Selecționarea și pregătirea cadrelor

Înfăptuirea exemplară a politicii de cadre a partidului în aparatul de securitate — care în Departamentul Securității Statului se constituie într-un obiectiv de activitate constant și dinamic la toate nivelurile, pe linie de comandă și de partid — își are fundamentul în concepția științifică, realistă a partidului nostru privind înalta misiune politică și socială a cadrelor în vasta operă de edificare a noii societăți.

Conducerea Departamentului Securității Statului acordă o importanță deosebită acestei probleme de fond a conducerii științifice a activității, care este rezolvarea în cele mai bune condiții a sarcinilor în domeniul muncii de cadre, al selecționării, încadrării, creșterii competenței profesionale și perfecționării continue a pregătirii efectivelor. În acest sens, se acționează sistematic pentru asigurarea aparatului cu activiști de partid și de stat, specialiști cu înalte calități politice și morale, cu o temeinică pregătire profesională și culturală, competență și spirit revoluționar, în vederea executării, la cele mai ridicate cote de răspundere și angajare, a sarcinilor și misiunilor încredințate, pentru apărarea cu abnegație, iar la nevoie cu jertfa supremă, a independenței și suveranității patriei.

Pentru îndeplinirea la un nivel superior de calitate și eficiență a înaltei misiuni încredințate organelor de securitate, se asigură cu prioritate rezolvarea sarcinilor în domeniul muncii de cadre, al selecționării, încadrării, educării, creșterii competenței profesionale și perfecționării continue a pregătirii efectivelor.

În contextul acestor preocupări, o atenție specială se acordă cadrelor cu funcții de conducere, chemate să-și asume plenar atribuțiile de comandă și profesionale și să imprime activității specifice la fiecare nivel ierarhic, caracterul științific, dinamismul, profunzimea, eficiența și spiritul revoluționar, impuse de cerințele aplicării întocmai a politicii partidului și statului nostru în domeniul apărării securității statului.

Întregul proces de selecționare, cunoaștere, educare și instruire a ofițerilor de securitate în vederea promovării lor se întemeiază pe concepția științifică a partidului cu privire la calitățile moral-politice, profesionale, organizatorice, psihosociale etc. care definesc profilul cadrelor de conducere.

Multiplele calități și trăsături necesare cadrelor cu funcții de conducere ce corespund pe deplin atributului de activiști de partid într-un domeniu special sînt reliefate de nivelul și

profunzimea pregătirii politico-ideologice, profesionale, științifice, de capacitatea organizatorică și experiența în exercitarea actului de comandă.

În activitatea de formare, educare, pregătire și mobilizare a efectivelor, în mod consecvent, pe linie de comandă și de partid sînt întreprinse măsuri menite să asigure dezvoltarea și consolidarea la toate cadrele de securitate a unor trăsături și calități moral-politice și profesionale indispensabile soluționării competente a multiplelor misiuni de mare răspundere încredințate de partid și popor.

Se creează astfel convingeri trainice și trăiri profunde care permit cadrelor de securitate să înțeleagă adîncimea spirituală a comandamentelor sociale în domeniul apărării securității statului — forța motrice a deplinei angajări, fondată pe o înaltă conștiință politică, patriotism și dăruire revoluționară, devotament și spirit de sacrificiu, precum și pe o temeinică și multilaterală pregătire.

Întreaga activitate de securitate se bazează pe un ridicat nivel de competență profesională a cadrelor, vigilență, discernămînt politic și juridic, spirit revoluționar în gîndire și acțiune, operativitate și eficiență în toate măsurile pe care le întreprind.

Spiritul revoluționar, de vigilență se manifestă prin situarea permanentă în stare de luptă cu dușmanul, pentru cunoașterea și descifrarea activităților ostile de orice fel, conduită preventivă, mobilitate, ofensivitate și fermitate în acțiuni, ordine și disciplină desăvîrșite.

Complexitatea problemelor cu care se confruntă în prezent organele de securitate, sarcinile multiple ce le revin din documentele de partid, legile țării, ordinele comandantului suprem determină creșterea continuă a nivelului de cunoștințe ale cadrelor, care își găsesc o largă aplicabilitate în munca concretă.

Transpunînd în practică teza partidului nostru cu privire la necesitatea asigurării tuturor sectoarelor cu cadre temeinic pregătite, conducerea Departamentului Securității Statului aplică, în mod consecvent, un complex de măsuri pentru ridicarea permanentă a competenței politico-profesionale și militare a efectivelor, creșterea neîncetată a capacității lor combative specifice.

În desfășurarea procesului de perfecționare a pregătirii cadrelor de securitate se realizează : aprofundarea și consolidarea cunoștințelor politico-ideologice, de specialitate, juridice, militare, științifice, tehnice și de cultură generală ; dezvoltarea capacității de cunoaștere și interpretare corectă a evenimentelor

politice pe plan intern și internațional, precum și a influențelor acestora asupra situației operative de securitate; sporirea preocupărilor pentru aplicarea corespunzătoare a principiilor, metodelor și tehnicilor moderne de lucru, contribuind astfel la creșterea calității și eficienței muncii de cunoaștere, prevenire și lichidare a infracțiunilor și a altor fapte antisociale.

De asemenea, asigurarea unei temeinice cunoașteri și stăpîniri a situației operative, a dinamicii acesteia, a abilității și mijloacelor folosite de elementele ostile se realizează prin cercetarea permanentă, aprofundată a practicii, în toate laturile sale, iar pe baza concluziilor rezultate sînt aplicate cele mai adecvate metode specifice, în vederea prevenirii oricăror acțiuni dușmănoase, fapte sau evenimente de natură a prejudicia, în orice mod, securitatea și interesele statului.

II. 3. Mijloacele și metodele folosite — componente ale activității științifice desfășurate de organele de securitate în concordanță cu cerințele și mutațiile produse în situația operativă

Activitatea informativ-operativă desfășurată de organele de securitate prin mijloace și metode specifice de muncă are ca principal scop obținerea, verificarea și valorificarea informațiilor cu privire la persoane, fapte sau împrejurări de interes pentru securitatea statului, în temeiul cărora se previn infracțiuni sau alte fapte antisociale date în competență și se stabilesc persoanele răspunzătoare de neînlăturarea cauzelor unor împrejurări care pot determina prejudicii securității statului, economiei naționale ori altor interese ale statului român.

Îndeplinirea corespunzătoare a sarcinilor și misiunilor ce revin organelor de securitate din documentele de partid, legile țării și alte acte normative, concluziile desprinse din cercetarea științifică a faptelor și fenomenelor cu care acestea se confruntă, se realizează în condițiile unei continue adaptări și perfecționări a mijloacelor și metodelor folosite, prin integrarea cuceririlor științifico-tehnice în procesul muncii de cunoaștere, prevenire, contracarare și curmare a infracțiunilor și a altor acte antisociale.

Munca de prevenire, fundamentată pe o cunoaștere temeinică, științifică a problematicii operative de securitate

se înfăptuiește prioritar prin *rețeaua informativă — mijlocul de bază al activității informativ-operative* — constituită astfel încît să se asigure cuprinderea integrală a necesităților de cunoaștere și prevenire a oricăror intenții, fapte, situații sau împrejurări de natură să prejudicieze interesele de apărare a securității statului.

Procesul de creare și folosire a rețelei informative se bazează pe respectarea strictă a legilor țării, a principiilor și normelor muncii de securitate statuate în ordinele și instrucțiunile interne ale Departamentului Securității Statului. De asemenea, acesta are drept fundament complexul de acțiuni sistematice și diversificate ale activității preventive desfășurate de organele de securitate, de popularizare a prevederilor legilor, de punere în dezbaterea colectivelor de oameni ai muncii a unor probleme ce privesc apărarea securității statului, a proprietății socialiste, a secretului de stat și a celorlalte valori ale orînduirii socialiste, prin care se realizează dezvoltarea spiritului de vigilență al cetățenilor și de respingere a oricăror încercări de acțiuni ostile, de natură a dăuna, în orice mod, bunului mers înainte al construcției socialismului și comunismului în România.

În crearea acestui mijloc de bază al activității de securitate se ține permanent seama de elementele componente ale situației operative și dinamica acestora, de concluziile rezultate din cercetarea previzională a fenomenelor de securitate, de particularitățile problemelor, obiectivelor, locurilor și mediilor date în competență.

În concordanță cu aceste cerințe se stabilesc necesarul de persoane ce urmează a fi incluse în rețeaua informativă, dispunerea și structura ei. Pe baza analizei efectuate se elaborează și se aplică complexul de măsuri informativ-operative care asigură studierea și cunoașterea temeinică, multilaterală a personalității candidaților la recrutare.

Calitatea și eficiența acestei activități sînt determinate, în primul rînd, de nivelul de cunoștințe politice, profesionale, juridice, de cultură generală al cadrelor de securitate, de experiența în munca practică, de capacitatea lor de însușire și aplicare a unor mijloace și procedee de cunoaștere ale psihologiei, sociologiei ori ale altor științe ce se ocupă cu studierea naturii umane.

Întregul proces al cunoașterii personalității candidaților la recrutare se întemeiază pe cerințele referitoare la calitățile personale, posibilitățile de a obține informații de interes ope-

rativ, garanţia că vor colabora sincer cu organele de securitate, asigurate printr-un studiu aprofundat cu privire la concepţiile şi atitudinea faţă de orînduirea social-politică şi de stat din ţara noastră, sentimentele patriotice, orientarea şi discernămîntul politic, obiectivitatea, disponibilităţile şi aptitudinile pentru munca de informaţii, capacitatea de sesizare şi iniţiativă.

Desfăşurarea pe criterii ştiinţifice a întregului proces de studiere a candidaţilor asigură includerea în reţeaua informativă a celor mai indicate persoane, capabile să contribuie la rezolvarea deplină a sarcinilor informativ-operative concrete izvorîte din cerinţele cunoaşterii şi stăpînirii situaţiei operative, ale prevenirii şi combaterii faptelor de natură să afecteze securitatea statului.

Pe aceleaşi baze ştiinţifice se realizează permanent educarea, instruirea, dirijarea şi verificarea reţelei informative. Dezvoltarea calităţilor specifice şi educarea persoanelor din reţeaua informativă, verificarea continuă a loialităţii acestora se înfăptuiesc printr-un complex de metode şi teste elaborate de pedagogie şi psihologie, aplicate pe baza principiului tratării individuale.

În procesul dirijării reţelei informative se asigură folosirea eficientă a fiecărui component al acesteia, în raport cu cerinţele concrete ale realităţilor operative, complexitatea şi gradul de dificultate pe care le prezintă anumite fapte, fenomene, situaţii, cazuri şi, în aceeaşi măsură, de capacitatea, trăsăturile, posibilităţile reale şi sinceritatea lor.

O contribuţie importantă în activitatea informativ-operativă o au *mijloacele tehnice* utilizate îndeosebi în culegerea de informaţii de interes pentru securitatea statului cu un conţinut operativ incontestabil în obiective, locuri, medii şi cazuri greu de controlat informativ pe alte căi.

Printr-o continuă preocupare pentru perfecţionarea mijloacelor tehnico-operative, pe baza cercetărilor proprii şi folosirii rezultatelor obţinute de ştiinţă şi tehnicile de vîrf, se asigură valenţe şi eficacitate sporite muncii de securitate, respectiv prin realizarea unui mai bun control al unor momente operative asupra legăturilor clandestine între elementele duşmănoase din ţară şi străinătate, precum şi în acţiunile de contracarare şi neutralizare a activităţii ostile desfăşurate de anumite posturi de radio occidentale. Aceste mijloace speciale au un aport însemnat în aplicarea unor măsuri combinative — jocuri operative, pătrunderi secrete, acţiuni de contrapropagandă, dezinformare — şi, în acelaşi timp, în obţinerea de date

de primă sesizare, completarea şi verificarea veridicităţii informaţiilor provenite din alte surse ş.a.

Cadrele de securitate folosesc, de asemenea, procedee şi metode puse la dispoziţie de fizică, chimie, matematică, electronică, cibernetică, criminalistică sau recurg la sprijinul unor specialişti din domeniul acestor ştiinţe, pentru a releva, descifra şi identifica coduri, scrieri ascunse, mijloace utilizate în scopuri ostile, precum şi în *realizarea controlului de securitate asupra unor canale de legături interne sau externe* ale elementelor duşmănoase.

Conţinutul şi eficienţa activităţii de securitate sînt asigurate, de asemenea, de caracterul ştiinţific imprimat *culegerii personale de informaţii*, prin relaţiile oficiale şi legăturile operative ale cadrelor, *urmărirea în teren* a persoanelor suspecte, supravegherea directă a unor locuri şi obiective ce prezintă interes, *investigarea* unor fapte, fenomene, cazuri din competenţa organelor de securitate.

Obiectivele urmărite în desfăşurarea acestor activităţi se realizează prin observarea şi studierea atentă, sistematică a persoanelor aflate în atenţie, a locurilor şi mediilor unde se pun la cale acţiuni duşmănoase, prin iniţierea unor discuţii temeinic pregătite, cercetarea informativă ori utilizarea unor mijloace tehnice perfecţionate de observare, înregistrare şi redare.

Întregul ansamblu de metode specifice folosite în activitatea informativ-operativă se bazează pe experimentul practic, testările complexe, cercetările psihologice, sociologice şi alte componente ale ştiinţelor umaniste, aplicate conform principiilor de conspirativitate şi secretizare în rezolvarea ofensivă cu operativitate, a cazurilor aflate în lucru, precum şi în creşterea contribuţiei organelor de securitate la soluţionarea altor sarcini pe linia apărării şi promovării intereselor ţării noastre pe plan internaţional.

Concepţia ştiinţifică care guvernează activitatea de securitate determină ca întregul proces de obţinere, verificare şi valorificare a informaţiilor să se desfăşoare prin corelarea judicioasă şi folosirea eficientă a tuturor mijloacelor şi metodelor specifice, pentru a realiza investigarea aprofundată a realităţilor, faptelor şi fenomenelor din problemele, obiectivele, locurile şi mediile din competenţă, a cauzelor ce le generează, stabilirea persoanelor vinovate de încălcarea legilor şi, pe această bază, adoptarea celor mai corespunzătoare măsuri de prevenire şi contracarare.

III.

Caracterul științific al activității de căutare, culegere, verificare, prelucrare și valorificare a informațiilor cu conținut operativ — condiție esențială a soluționării depline și eficiente a sarcinilor și misiunilor încredințate organelor de securitate

Creșterea necontenită a complexității vieții social-economice, politice, ritmurile înalte ale dezvoltării societății noastre socialiste, progresul științifico-tehnic, bazat pe un volum mereu sporit de date și informații, determină perfecționarea continuă a sistemului informațional în toate laturile activității umane.

Conducerea științifică presupune existența unui sistem informațional modern, cuprinzător și operativ, care să permită cunoașterea multilaterală a realităților și să ofere datele necesare în vederea fundamentării temeinice a deciziilor pe toate treptele organizatorice.

Sistemul informațional întemeiat pe folosirea largă a instrumentelor moderne de analiză și prelucrare științifică a datelor asigură relevarea proceselor de durată economico-sociale, investigarea noilor tendințe ale progresului științifico-tehnic, precum și o largă bază informațională pentru elaborarea prognozelor pe termen lung, pe ramuri și domenii de activitate, ca și pe ansamblul societății românești. De asemenea, acesta are o deosebită importanță în elaborarea și urmărirea executării integrale a programelor și planurilor de măsuri, a tuturor sarcinilor stabilite, în sesizarea fenomenelor negative,

a noilor probleme care apar în activitatea specifică, oferind cele mai eficiente soluții pentru atingerea obiectivelor propuse.

Amploarea, dimensiunile și importanța misiunilor de mare răspundere ce revin organelor de securitate impun cu necesitate ca acestea să-și întemeieze întreaga activitate de cunoaștere a situației operative pe analiza științifică a informațiilor obținute despre persoane, fapte și evenimente din problemele, obiectivele, locurile și mediile din sfera de competență, astfel încît să crească necontenit operativitatea și eficiența măsurilor de prevenire și contracarare a acțiunilor potrivnice securității și intereselor statului român.

În procesul de introducere a metodelor și tehnicilor moderne de conducere și organizare științifică a muncii, în cadrul organelor securității statului a fost creat *sistemul informațional de securitate* — conceput în spiritul Hotărîrii Comitetului Central al Partidului Comunist Român cu privire la perfecționarea sistemului informațional economico-social.

Acest sistem informațional care cuprinde ansamblul procedeelor de culegere, prelucrare și transmitere a informațiilor, fondul propriu-zis de date, mijloacele și tehnicile de calcul, metodele și modelele de cuantificare a informațiilor, precum și circuitele informaționale ce leagă diferite nuclee decizionale sau operaționale din cadrul sistemului condus, este continuu perfecționat atît pe baza studiilor și cercetărilor efectuate de specialiști din cadrul aparatului de securitate, cît și a preluării și încorporării celor mai noi cuceriri ale matematicii, ciberneticii, informaticii și tehnicii electronice de calcul.

Structura și rolul sistemului informațional al organelor de securitate sînt indisolubil legate de structura și rolul acestora, corespunzătoare atribuțiilor și misiunilor stabilite prin hotărîrile de partid, legile țării, ordinele comandantului suprem. Prin el se asigură punerea la dispoziția factorilor de conducere a datelor și informațiilor necesare cunoașterii și aprecierii situației operative de securitate, a stadiului, calității și eficienței măsurilor întreprinse în probleme, obiective, locuri și medii din competență ; furnizarea de informații cu privire la persoane cu preocupări ostile sau pretabile la astfel de acțiuni. Totodată, sistemul informațional contribuie la cercetarea fenomenelor operative și a evoluției lor de la o etapă la alta, la combaterea faptelor antisociale și reducerea sferei de influență a factorilor perturbatori. În același timp, asigură toate condițiile necesare pentru informarea organizată a conducerii de partid și de stat asupra stării de legalitate și a modului cum se

acţionează pentru înfăptuirea politicii partidului în domeniul apărării securităţii statului.

Întregul sistem informaţional de securitate este fundamentat pe reguli precise, clare, de culegere, selecţionare şi transmitere a informaţiilor, de stabilire a priorităţilor, de verificare permanentă a conţinutului acestora, de sesizare şi înlăturare a factorilor de ordin psihologic care pot provoca distorsiuni, erori, ca urmare a lipsei de înţelegere, neatenţie, incapacitate etc. Îndeplinirea acestor cerinţe asigură proiectarea şi implementarea unui sistem informaţional modern, capabil să pună la dispoziţia factorilor de decizie competenţi informaţiile necesare şi oportune pentru întreprinderea celor mai adecvate măsuri în cadrul activităţii informativ-operative.

La baza desfăşurării procesului de conducere ştiinţifică a muncii specifice se află cunoaşterea multilaterală şi profundă a faptelor şi fenomenelor de securitate, întemeiată pe un mare volum de informaţii cu valoare operativă, care, coroborate şi analizate temeinic, oferă premisele elaborării unor prognoze şi decizii realiste în direcţionarea întregii activităţi.

Informaţia, ca factor esenţial în structura sistemului informaţional de securitate, întruneşte anumite caracteristici de mare importanţă pentru procesul cunoaşterii ştiinţifice, între care : veridicitatea, precizia, valoarea, oportunitatea, fiabilitatea, frecvenţa, continuitatea.

În îndeplinirea sarcinilor şi atribuţiilor legale, organele de securitate desfăşoară activitate informativ-operativă care reprezintă un proces ştiinţific, continuu şi complex de căutare, verificare şi valorificare a informaţiilor cu privire la evoluţia situaţiei operative din problemele, obiectivele, locurile şi mediile aflate în răspundere. Se realizează astfel transformarea faptelor, evenimentelor, situaţiilor reale în informaţii şi comunicarea operativă a acestora factorilor de decizie, în vederea dispunerii măsurilor de prevenire a infracţiunilor şi a altor acte antisociale date în competenţa organelor de securitate.

Activitatea informativ-operativă, avînd un caracter cuprinzător, asigură cunoaşterea, aprecierea şi stabilirea sarcinilor şi măsurilor concrete de prevenire, în raport cu obiectivele şi încercările serviciilor de spionaj, precum şi ale oricăror alte elemente ostile de a acţiona împotriva suveranităţii, independenţei, integrităţii teritoriale şi securităţii statului român.

Organele de securitate realizează cunoaşterea ştiinţifică, profundă şi multilaterală a structurii, dinamicii fenomenelor

şi faptelor antisociale, prin cercetarea permanentă a realităţilor operative şi elaborarea pe această bază a planurilor şi programelor de măsuri care direcţionează întregul proces de obţinere a informaţiilor.

Planul de căutare a informaţiilor este principalul instrument prin care se realizează activitatea de supraveghere informativă, cuprinzînd : obiectivele de realizat, tematica informaţiilor pe priorităţi, categoriile de persoane, locurile şi mediile în care vor fi : căutate informaţiile în raport cu domeniile date în competenţă şi aria de responsabilitate.

Pe baza concepţiei statuate, în procesul căutării informaţiilor organele de securitate situează în centrul preocupărilor studierea şi aplicarea celor mai corespunzătoare procedee şi măsuri prin care se asigură : cunoaşterea activităţii elementelor suspecte din ţară şi străinătate semnalate cu intenţii ori ameninţări cu acte de atentat sau instigări la astfel de fapte periculoase împotriva înaltelor personalităţi apărate ; descoperirea, prevenirea actelor de propagandă ostilă, de incitare la acţiuni anarhice, protestatare, prin care se urmăreşte destabilizarea climatului social-politic, a ordinii interne de stat ş.a. De asemenea, se acţionează în mod sistematic şi permanent pentru obţinerea de informaţii pe linia prevenirii actelor de sabotaj, diversiune, subminare a economiei naţionale, a altor fapte, fenomene ori evenimente de natură să aducă atingere securităţii statului în domeniul economic, precum şi a încercărilor de a lovi în capacitatea de luptă a forţelor armate, ori de a diminua aportul acestora la realizarea programelor de dezvoltare economico-socială a patriei.

Totodată, sînt căutate în mod organizat informaţii pe baza cărora se întreprind măsuri de apărare a secretului de stat, de protejare a rezultatelor cercetărilor tehnico-ştiinţifice, a specialiştilor şi inventatorilor, a tuturor deţinătorilor de secrete, precum şi în vederea prevenirii şi contracarării acţiunilor antiromâneşti, de compromitere a intereselor şi prestigiului României pe arena internaţională, iniţiate de serviciile de spionaj, organizaţiile, cercurile, grupările şi elementele duşmănoase din străinătate.

Căutarea informaţiilor cu conţinut de securitate este ştiinţific organizată pe profiluri de muncă, probleme, obiective, locuri, medii date în competenţă şi se realizează în cadrul formelor de bază ale activităţii informativ-operative, respectiv : *supravegherea informativă ; verificarea informativă ; urmărirea informativă.*

Activitatea complexă de cunoaștere și stăpînire a situației operative de securitate își atinge obiectivele utilizînd mijloace și metode specifice continuu perfecționate, corespunzător cerințelor de bază ale muncii de prevenire a infracțiunilor și altor fapte antisociale, cu respectarea strictă a cadrului legislativ și a reglementărilor interne, cu asigurarea deplină a conspirativității obținerii informațiilor și a procedeelor folosite în acest scop.

Culegerea informațiilor de primă sesizare se desfășoară în mod organizat și continuu de către toate unitățile de securitate, în raport cu competențele și atribuțiile stabilite, ținînd permanent seama de rezultatele studiilor și cercetărilor efectuate asupra dinamicii situației operative, a particularităților zonelor, problemelor, obiectivelor, locurilor și mediilor, de caracteristicile socio-profesionale ale diferitelor categorii de persoane, de evoluția fenomenului infracțional și a cauzelor care generează ori favorizează comiterea de fapte antisociale.

Supravegherea informativă are un caracter multilateral și selectiv, asigură o arie largă de cuprindere a întregii problematici referitoare la apărarea securității statului, fiind activitatea organizată și continuă de căutare a informațiilor de primă sesizare despre inițierea sau punerea la cale a unor acțiuni dușmănoase ori cu privire la fapte și împrejurări care pot favoriza comiterea de infracțiuni sau alte fapte antisociale de competența organelor de securitate.

Informațiile de primă sesizare obținute au un rol hotărîtor în prevenirea și contracararea oricăror acțiuni ostile, în elaborarea și executarea celor mai oportune și eficiente decizii, numai în măsura în care ele sînt exacte, complete, obiective, clare, prezentate la timp factorilor competenți pentru a fi verificate și puse în valoare, cu respectarea întocmai a cerințelor conspirativității și compartimentării care guvernează întreaga muncă de securitate. Acestea ajung în flux continuu sub formă de idei, indicații, dispoziții, ordine în fiecare loc sau nivel al structurii organizatorice, fiind supuse unui proces permanent și sistematic de completare, coroborare și verificare, avînd ca finalitate clarificarea lor deplină. În mod deosebit, verificarea temeinică a informațiilor asigură cunoașterea calității și eficienței dispozitivelor informativ-operative, prevenirea luării unor măsuri ilegale, precum și contracararea acțiunilor de dezinformare întreprinse de elementele dușmănoase.

În cadrul **verificării informative** se continuă clarificarea informațiilor de primă sesizare obținute în procesul supravegherii informative, ce nu s-au putut soluționa în termen de 30 de zile, iar **urmărirea informativă** se desfășoară în scopul verificării complexe a informațiilor privitoare la pregătirea ori săvîrșirea de infracțiuni de competența organelor de securitate, în scopul prevenirii, descoperirii și lichidării faptelor infracționale.

Transmiterea informațiilor cu conținut operativ — latură componentă a sistemului informațional de securitate — este științific fundamentată, răspunzînd principiilor de bază ale muncii specifice, particularizată în raport cu conținutul situației operative, cu cerințele și posibilitățile fiecărui mijloc folosit în obținerea datelor de valoare și prioritățile de soluționare impuse de acestea.

Prelucrarea informațiilor, esențializarea și mai ales evaluarea lor corectă, întemeiate deopotrivă pe o gîndire prospectivă, discernămînt politic, profesional și juridic dezvoltat, precum și pe o analiză amplă, complexă, contribuie la cunoașterea aprofundată a faptelor și fenomenelor de securitate și la direcționarea corespunzătoare a măsurilor necesare controlării și stăpînirii cu fermitate a acestora.

Procesul prelucrării informațiilor se realizează prin metode specifice, moderne, respectiv : prelucrarea analitică, prin care se asigură identificarea și reținerea componentelor ce prezintă interes ; prelucrarea sintetică, proces care incumbă recapitularea competentă și logică a concluziilor, sistematizarea și generalizarea acestora ; prelucrarea faptică, operație care constă în extragerea și evidențierea datelor faptice într-un anumit domeniu, profil, problemă, caz.

Analiza și sinteza — metode științifice de cunoaștere — sînt utilizate permanent la toate nivelurile în activitatea informativ-operativă, aportul lor concretizîndu-se, îndeosebi, prin stabilirea intențiilor, preocupărilor prezente și de perspectivă ale persoanelor aflate în atenție ; conturarea calității, suficienței și eficacității mijloacelor specifice folosite în muncă ; evidențierea aspectelor pozitive ori negative din activitatea de securitate.

În cadrul analizei, faptele și fenomenele cercetate sînt studiate prin descompunerea lor în părți componente, evidențiindu-se elementele comune, tratate de la singular la general, de la concret la abstract, de la întîmplător la organizat, spo-

rînd astfel nivelul și profunzimea actului de cunoaștere a realităților operative. Profunzimea acestuia este determinată, totodată, de esența și forța sintezei, care contribuie la conturarea structurii faptelor și fenomenelor de securitate, a relațiilor dialectice existente între întreg și părțile componente.

Calitatea, profunzimea și operativitatea analizei și sintezei influențează în mod hotărîtor procesul de elaborare a deciziilor. Cunoscînd temeinic activitatea și preocupările persoanelor asupra cărora se exercită controlul informativ, cauzele și condițiile care favorizează comiterea de infracțiuni și alte acte antisociale, factorii decizionali, la toate nivelurile, au posibilitatea de a previziona corect, în mod realist, dimensiunile și tendințele evolutive ale acțiunilor ostile și de a stabili cele mai adecvate măsuri de prevenire și contracarare.

Creșterea complexității și diversificarea problematicii de securitate impun ca toate cadrele să acționeze continuu pe linia perfecționării proceselor de muncă, pe plan operațional, informațional și decizional, pentru asigurarea condițiilor optime de exercitare a actului de conducere a activității pe toate profilurile și la toate nivelurile ierarhice.

Un rol important au *evidențele de securitate* organizate și întemeiate pe aplicarea rezultatelor cercetărilor științifice din domeniul electronicii, ciberneticii, informaticii și statisticii, care asigură fondul unitar de date și informații de interes operativ și documentar. Prin actualizarea și valorificarea permanentă a acestora, se realizează cunoașterea evoluției situației operative de securitate, a eficienței mijloacelor și metodelor specifice folosite, precum și a măsurilor de prevenire și neutralizare întreprinse. Totodată, ele contribuie la dezvoltarea activității de studiere și cercetare profundă a unor mutații, fenomene și tendințe noi desprinse din realitățile operative de securitate, a efectelor acestora, orientînd factorii de conducere în întreaga muncă specifică.

În procesul *valorificării informațiilor*, organele de securitate acționează în mod constant, cu toată hotărîrea, pentru transpunerea în practică a concepției comandantului suprem de fundamentare a întregii munci informativ-operative pe realizarea actului de prevenire — cerință obiectivă, deziderat major și etalon în aprecierea eficienței acesteia.

Activitatea de prevenire — componentă a doctrinei privind apărarea patriei — se înfăptuiește printr-un complex de măsuri politice, economice, organizatorice, juridice, educative, la realizarea cărora contribuie efectiv întregul sistem al organelor și organismelor democrației muncitorești-revoluționare, toți cetățenii patriei.

Actul de prevenire a infracțiunilor și a altor fapte antisociale are o structură amplă, caracter profund politic, umanitar, ofensiv, permanent, multilateral, diversificat — trăsături determinate de obiectul, forțele care participă la realizarea lui, de mijloacele și procedeele folosite.

Aplicarea fermă a principiului prevenirii asigură conținutul științific în toate laturile muncii de securitate, direcționarea mijloacelor și metodelor specifice în obiectivele, locurile și mediile în care elementele ostile încearcă să acționeze și instituirea unor dispozitive informative eficace de cunoaștere și contracarare a acestora.

Aparatul de securitate, cu sprijinul și sub îndrumarea organelor de partid, în strînsă colaborare cu organismele democrației muncitorești-revoluționare, cu celelalte organe de stat, cu organizațiile de masă și obștești, participă la educarea cetățenilor în spiritul respectării cu strictețe a legilor țării, al vigilenței și combativității revoluționare față de orice acțiuni și manifestări ostile orînduirii socialiste și intereselor poporului.

Pe baza cunoașterii permanente a mutațiilor produse în situația operativă, a stării de legalitate în domeniile din competență, aplicînd consecvent principiile desfășurării muncii informativ-operative, organele de securitate întreprind măsuri complexe de educare și pregătire contrainformativă, antiinfracțională. De asemenea, prin punerea la dispoziția organelor de presă, radio, televiziune, a instituțiilor cultural-educative a unor materiale temeinic elaborate, se realizează acțiuni menite să contribuie la educarea cetățenilor în spiritul legalității socialiste, al vigilenței și combativității față de manifestările antisociale.

În strînsă conlucrare cu factorii de conducere și educaționali din instituțiile și organizațiile socialiste, sînt puse în discuția colectivelor de oameni ai muncii sau în adunări populare diferite cazuri de abateri și încălcări ale legilor.

Prin aceste forme diversificate, organele de securitate sprijină și antrenează conducerile organizațiilor socialiste în acțiunile de cunoaștere, aplicare și respectare a dispozițiilor legale privind apărarea economiei naționale, asigurarea securității statului și a capacității de apărare a patriei, a celorlalte valori fundamentale ale orînduirii din țara noastră.

În activitatea organizată și continuă de investigare a realităților operative de securitate, informațiile obținute cu privire

la stări de pericol, nereguli și premise ale unor evenimente negative, încălcări ale legii de natură să aducă prejudicii economiei naționale ori unor interese politice de stat sau obștești, sînt supuse unui proces temeinic de verificare și valorificare prin informări documentate, clare, complete, concrete —, cu respectarea strictă a principiului conspirării mijloacelor specifice, prezentate operativ factorilor competenți să le soluționeze. În astfel de cazuri, organele de securitate urmăresc cu consecvență și fermitate înlăturarea deplină a stărilor de pericol, a altor neajunsuri semnalate, precum și a cauzelor care le-au generat.

Valorificarea informațiilor prin complexul de acțiuni și măsuri preventive științific fundamentate în reglementările în vigoare privind desfășurarea activității informativ-operative, pe baza prevederilor legilor, cu asigurarea deplină a secretizării mijloacelor și metodelor specifice de muncă, contribuie la înlăturarea condițiilor și împrejurărilor care pot determina, înlesni sau favoriza săvîrșirea unor fapte de competența organelor securității statului și, în același timp, la împiedicarea elementelor urmărite să comită infracțiuni și alte acte antisociale, ori să prejudicieze, în orice mod, interesele și prestigiul statului român.

Finalizarea cazurilor — act de înaltă competență profesională și profundă răspundere comunistă — implică analiza temeinică și evaluarea exactă a tuturor datelor și informațiilor existente.

Soluționarea fiecărui caz de securitate se fundamentează pe aplicarea cu rigurozitate științifică a documentelor de partid și a principiilor de drept, în primul rînd pe respectarea dublului aspect al legalității, conform căruia nimeni să nu fie pedepsit pe nedrept și nici o persoană care a săvîrșit o infracțiune să nu scape de rigorile legii.

Legalitatea și temeinicia măsurilor întreprinse — cerințe esențiale ale întregii activități de securitate — se asigură prin aflarea adevărului, stabilirea la timp și în mod complet a actelor infracționale sau preinfracționale, evaluarea exactă, cu tot discernămîntul politic, profesional și juridic, a pericolului social — potențial ori real — al faptelor săvîrșite.

Alegerea celor mai adecvate căi de soluționare se face pe baza unei atente și responsabile aprecieri a fiecărui caz, în raport cu complexitatea și dificultatea pe care le comportă, printr-o previzionare corectă a consecințelor politice ce le poate avea — pe plan intern sau extern — aplicarea unor măsuri de

securitate. În unele situații finalizarea se realizează cu sprijinul sau în numele altor organe din structura sistemului organelor statului.

În aplicarea tuturor modalităților de soluționare a cazurilor cuprinse în reglementările de muncă se ține permanent seama de necesitatea creșterii eficienței activității de prevenire, prin influențarea, descurajarea, compromiterea, dezinformarea elementelor implicate, precum și a creării unui climat puternic de respingere și combatere a oricăror fapte de natură să aducă atingere securității, intereselor și prestigiului statului român.

★

În amplul proces de înfăptuire a grandiosului Program al Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism, lucrătorii aparatului de securitate, alături de toți oamenii muncii, strîns uniți în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, urmează cu hotărîre și transpun neabătut în viață politica științifică de continuă propășire a patriei, de apărare a independenței, suveranității și integrității sale teritoriale.

Documentele de partid și legile țării, doctrina militară națională fundamentată de comandantul suprem al Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România, stabilesc cu claritate locul, rolul și sarcinile organelor de securitate în etapa actuală — decisivă pentru îndeplinirea obiectivelor și sarcinilor stabilite de Congresul al XIII-lea și Conferința Națională ale partidului — ca organe cu misiuni specifice în înfăptuirea politicii în domeniul securității statului.

Componente ale statului democrației muncitorești — revoluționare, organele de securitate se află în atenția permanentă a conducerii superioare de partid și de stat, personal a secretarului general al partidului, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, care, prin ordinele, indicațiile și orientările de neasemuită valoare teoretică și practică, le ajută să-și perfecționeze continuu activitatea, astfel încît acestea să-și dezvolte neîncetat contribuția specifică la apărarea cuceririlor socialiste, a valorilor fundamentale ale poporului, să slujească plenar interesele și aspirațiile întregii noastre națiuni.

Ținînd permanent seama de complexitatea și caracterul profund politic al sarcinilor și misiunilor încredințate de partid

și popor, de implicațiile în plan social ale modului cum acestea sînt îndeplinite, organele de securitate au manifestat și manifestă preocupări constante pentru îmbunătățirea concepției de muncă, a formelor și metodelor specifice de acțiune, creșterea capacității combative și a eficienței măsurilor de prevenire a infracțiunilor și a celorlalte fapte antisociale date în competență.

Pornind de la orientările și ordinele date de comandantul nostru suprem, de la cerințele tot mai mari pe care munca, viața însăși le pune în fața cadrelor de securitate, în procesul de pregătire, prin munca politico-organizatorică și educativă, s-au creat și dezvoltat puternice convingeri comuniste cu privire la necesitatea de a acționa cu și mai multă fermitate, cu un înalt spirit de exigență pentru continua ridicare a nivelului de instruire și competență profesională al tuturor lucrătorilor din Departamentul Securității Statului, spre a deveni — așa cum ne cere partidul — buni specialiști, dar și buni revoluționari.

Acest mod de gîndire și acțiune se constituie în garanții sigure că organele de securitate, sub conducerea înțeleaptă și clarvăzătoare a Partidului Comunist Român, a secretarului său general, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, vor face totul pentru înfăptuirea neabătută, în spiritul Tezelor din aprilie, a sarcinilor ce le revin din istoricele hotărîri ale celui de al XIII-lea Congres și ale Conferinței Naționale ale partidului, pentru executarea ireproșabilă a ordinelor, orientărilor și indicațiilor primite, îndeplinindu-și astfel cu abnegație și devotament datoria față de patrie, partid și popor.

BIBLIOGRAFIE

— *Programul Partidului Comunist Român de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.*

— NICOLAE CEAUȘESCU — *Raport la Congresul al XIII-lea al Partidului Comunist Român.*

— *Directivele Congresului al XIII-lea al Partidului Comunist Român.*

— NICOLAE CEAUȘESCU — *Raport la Conferința Națională a Partidului Comunist Român* — decembrie 1987.

— NICOLAE CEAUȘESCU — *Expunere cu privire la unele probleme ale conducerii activității economico-sociale, ale muncii ideologice și politico-educative, precum și ale situației internaționale* — aprilie 1988.

— NICOLAE CEAUȘESCU — *Expunere cu privire la perfecționarea activității organizatorice, ideologice și politico-educative, în vederea creșterii rolului conducător al partidului în întreaga viață economico-socială* — iunie 1988.

— *Constituția R. S. România.*

— *Decretul nr. 121/1978* de organizare și funcționare a Ministerului de Interne.

— *Instrucțiunile nr. D/00180/1987* privind activitatea de creare și folosire a rețelei informative a aparatului de securitate.

— *Instrucțiunile nr. D/00190/1987 privind organizarea și desfășurarea* activității informativ-operative a organelor de securitate.

— *Programul de măsuri al Departamentului Securității Statului pe anul 1988.*

— Publicația „*Securitatea*" — 1983—1988.

CUPRINS